

CONTEMPLATIONIS

30.XI 2013.a.D.

Tänases hommikupalvuses kirkastus minule kaunis nägemus liberaaldemokraatliku ajastu rüütlimängijatest. Kutsutud olid kõik n.ö. sõltumata religioonist, sotsiaalsest ja poliitilisest kuuluvusest, seksuaalsest orientatsioonist ja nahavärvist.

Mida rohkem mängijaid, seda suurem austus rüütliagade mälestusele. Innustunult mängivad isegi rüütlite poolt orjastatud alade pärismaalased pärisrüütleid.

Immatrikuleeritud pärisrüütlike suguvõsade järeltulijaid kutsuvad uutesse rüütelkondadesse koondunud mängijad hellitavalt: "Meie fännklubi".

Minule, kui igavikurahva erapooletule praktikule, meeldivad liberaalse demokraatia teooriad väga. Kahjuks ei ole veel jõudnud piisavalt süveneda Francis Fukuyama mängudemaa võludesse, aga ajaloo lõpu mõteⁱ on ju iseenesest ilus.

Üks melodramaatiline naeratus elule ja elu naeratab Teilegi.

DEO GRATIAS

Stud. Dei Ioan

Nb! Seisuslik-õigusliku printsiibi õigustatud kandjaks liberaaldemokratlikus ühiskonnas on endiselt esimene seisus, mida kannavad tunnustatud religioonide vaimulikud juhid. Aristokraatia on ametlikult tunnustatud ainult riikides, kus riigipea on monarh.

ⁱ Francis Fukuyama. The End of History and the Last Man, 1992.